

verket utbetalas, förrän hela banan är fullbordad samt enligt Kongl. Maj:ts nådiga förordnande för allmän trafik öppnad.

Stockholm den 19 Januari 1880.

A. W. Wigardt.

Undertecknade instämma i ofvanstående.

Gust. Nordenskjöld.

L. J. Larsson.

Carl Mejenqvist.

N:o 13.

Af Herr E. G. Burman: Angående ändring af 7 § 2 mom. i gällande bevillningsförordning.

Ehuru jag icke hyser den, i mångens tanke, enda sanna och ofelbara tron, att man i inkomsten ensamt funnit den rätta värdemätaren af en persons skatteförmåga, vill jag dock, enär jag villigt medgifver, att inkomsten till en del bestämmer skatteförmågan, att förordningen om inkomstbevillningens utgörande skall följdriktigt tillämpas och att således all den verkliga inkomst, en person haft under året, skall till bevillning taxeras. Detta tyckes mig icke vara iakttaget i gällande bevillningsförordning. Jag får därför föreslå, att ur dess 7 § mom. 2 måtte uteslutas orden — — traktamente för förrättning å annat ställe, än tjänstemans eller i förrättning deltagande persons vanliga boningsort — — — — arvode för riksdag eller revision å annan ort, än den, der arfvodes eller traktamentstagaren är bosatt. Till stöd för denna min vördsamma hemställan får jag andraga:

1:o. Att inga andra afdrag böra medgifvas än sådana, der inkomsten redan förut är beskattad eller der inkomsten är skenbar, icke verklig, det vill säga sådana, der man med bästa vilja icke kan göra några inbesparingar utan är tvungen med ena handen utgifva hvad man med den andra emottagit. En sådan skenbar inkomst är dock icke traktamente och arvode för förrättning, riksdag eller revision utom bostadsorten. Af egen erfarenhet vet jag väl, att t. ex. riksdagsmannas-arvodet icke förslår

till att betäcka — för att begagna en mångsidig, klok och erfaren representants från Götaland troligtvis meningsfulla, men dock mera granna än klara uttryck — »konsumtionsförmågans alla utgifter», men jag vet också att med god vilja att hushålla, arvodelt är tillräckligt att betäcka tarfliga lefnadskostnader och bevillning samt deraf härflytande kommunalutskylder.

2:o är det af vigt att icke ens ett sken af egennyttan må vidlåda svenska folkets representanter. Nu vet jag dock icke, huru jag skulle kunna förklara saken och undskylla representationen om en fattig arbetare med stor familj skulle fråga mig: Huru kan det komma sig att jag med en årsinkomst af 400 kronor skall för dem betala bevillning, då den och den, som under året uppburit flera tusen kronor i traktamenten eller en riksdagsman, som för 4 månader har ett arvode af 1,200 kronor, slipper betala bevillning för denna stora inkomst?

3:o. Torde det icke heller vara af mindre vigt, att de, som icke kunna föreställa sig någon grund mera billig och rättvis, än att enhvar får bidra till statens och kommunens behof efter de inkomster han har», också genom egen erfarenhet få tillfälle att pröfva rättvisan och billigheten af denna grund, och

4:o. Då ledamot af Riksdagens Första Kammare icke ens åtnjuter afdrag i sin årsinkomst för kostnaden af sin vistelse vid Riksdagen, kan det väl icke vara obilligt och orättvist, att en ledamot i Andra Kammarer betalar inkomstbevillning för sitt riksdagsmannas-arvode.

Med stöd af det nu anförda får jag således vördsamt föreslå, såsom nämndt är:

att ur mom. 2 § 7 i gällande bevillningsförordning måtte uteslutas orden — — traktamente för förrättning å annat ställe än tjänstemans eller i förrättning deltagande persons vanliga boningsort — — arvode och traktamente för riksdag eller revision å annan ort ort än den, der arvodes- eller traktamentstagaren är bosatt.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 19 Januari 1880.

Er. Gustaf Burman.